

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιδλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὥς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων των — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιούσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνουμεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀξίον 1^{ην} Ἰανουαρίου γενήσεται ἡ ἐκκύβευσις τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ

τὴν δὲ προσεχῇ πέμπτην δημοσιεύεται τὸ ἀποτέλεσμα.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Θ'

Ἐν τούτοις ὤφειλεν ἀκόμη νὰ διαρκέσῃ ἡ ἀπαίσιος ἐκείνη πολιορκία, ἡ ἐπιχειρηθεῖσα παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας καὶ παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Κουρμπέ, παραταθεῖσα δὲ ἔνεκα τῆς βραδύτητος, μεθ' ἧς ἀπεστάλησαν αἱ ἀναγκαῖαι ἐπικουραίαι. Ἡ χολέρα ἐγκατεστάθη ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ πολλαπλασιάζουσα καθ' ἐκαστὴν τὰ θύματά της. Ἐδέησεν ἐν Τάμ-Σουὶ καὶ Μάτ-Σουὶ νὰ ἰδρυθῇ εἰδικὸν νεκροταφεῖον διὰ τοὺς γάλλους στρατιώτας. Ὡ! πόσα θύματα ἐστοίχισαν εἰς τὴν πατρίδα τὰ ἐνέχυρα ἐκεῖνα, τ' ἀπαιτούμενα παρὰ τῆς πολιτικῆς.

Ὅτε ὁ ναύαρχος ἐγένετο ἐπὶ τέλους κύριος τοῦ Κέ-Λούγκ καὶ τῶν διασήμων ἀνθρακωρυχείων, ἡ διπλωματία ἐπανέλαβε τὸ ἔργον της. Τὰ ψεύδη τοῦ Λι-Χούγκ-Τσάγκ ἤρχισαν ἐκ νέου. Ἡ σινικὴ ἐπιτηδεύουσα συνίστατο εἰς τὸ νὰ κουράζῃ δι'

ἀκαταπαύστων ὑπεκφυγῶν τὴν αἰσχυρογνώμοσύνην τῆς Γαλλίας».

Ἐπτά μῆνες εἶχον παρέλθει ἀφότου ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἐπεσεν ὑπὸ τὰς ἐχθρικὰς σφαῖρας, πληγωθεὶς κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποθάνῃ. Τὰ τραύματα τοῦ σώματος εἶχον ἐπουλωθῇ, ἀλλὰ τὰ τῆς καρδίας του ἤμασσον ἀκόμη. Ποία ἦτο ἡ ζωὴ του κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἡ Λευκὴ εἶχε νυμφευθῇ ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει. Σχεδὸν ταυτοχρόνως εἶχε λάβει τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν δύο ἐκείνων θλιβερῶν εἰδήσεων. Τὸ μέλλον ἐφράσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ θάνατος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν παραλάβῃ. Ὑπετάχθη ὡς ἥρως εἰς τὴν τύχην του καὶ ἐβάδισεν εἰς τὴν ἐνώπιόν του σκληρὰν καὶ ἔνδοξον ὁδόν.

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ, καθ' ἃς καὶ αὐτὰ τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἄψυχα ἀντικείμενα ἀναμίγνυνται δεσποτικῶς εἰς τὴν ὑπαρξίν μας. Αὐτὰ διατηροῦσι τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ἐνσαρκοῦντας τρόπον τινά, χάρις δὲ εἰς αὐτὸ τὸ παρελθὸν δι' οὗ ἀποκτῶσιν εὐγένειάν τιναν ἀπεκδύονται, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὕλης των.

Ἀφότου δὲν ἐκυθέρνα τὸ τορπιλλοβόλον τοῦ ὁ Πλεμὸν ἠσθάνετο εἰδός τι νοσταλγίας. Ταλαίπωρον 29! Πολλὰς περιπετείας ἔσχεν ἐν τῷ βραχεῖ, ἀλλ' εὐγενεῖ σταδίῳ του. Ἐν πρώτοις, ὡς ὄργανον μάχης, εἶχεν ἐκτελέσει τεράστια ἐν Φού-Τσέου. Ἀλλ' ἔχουσι καὶ τὰ πράγματα ἐνίοτε τύχην ἀξιοθρήνητον. Ὁ νικητὴς τοῦ Πρά-Βάγκ, ὡς οἱ ἀδελφοὶ τῶν μοναστικῶν ταγμάτων, ἐδέησε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοὺς νόμους αὐστηρᾶς ἱεραρχίας καὶ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τῆς βαθμίδος τῶν ὑψηλῶν κατορθωμάτων εἰς ἔργα ταπεινότερα. Εἶχε μεταβληθῇ νῦν εἰς πλωτὴν δεξαμενὴν. Ἦτο ἀξιολύπητος ἡ θέα του. Εἶχεν ἀφαιρεθῇ τὸ σκέπασμα ἔνεκα τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ μηχανὴ ἐβλάβη. Ὁ ἰὸς κατέτρωγε τῇδε κἀκεῖσε τὸ σκάφος· ὁ ἄξων ἔτριζε θλιβερῶς ὡς πεπαλαιωμένος πρίων ξέων σκληρὸν λίθον, ἐπειδὴ δ' ἐπεκράτει συνήθως ἐπ' αὐτοῦ ἀνάπαυσις νῦν καὶ τὰ φῶτα ἦσαν ἐσβεσμένα, τὸ δὲν αὐτὸ τὸ γοργὸν ὁμοίαζε τώρα πρὸς ναυάγιον φερόμενον ὡς ἔρμαιον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Τί ἔμελλε νὰ γείνῃ τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ στερούμενον ψυχῆς;

Μελαγχολία ἄφρωνος καὶ βαθεῖα κατέλαβε τὸν Πλεμὸν βλέποντα τὸ πτώμα ἐκεῖνο τὸν 29. Συνειθισμένους νὰ διαγιγνώσκῃ τὸν λογισμὸν τῶν ἄλλων, ὡς καὶ πᾶσαν λεπτομέρειαν τῆς ὑπηρεσίας ὁ ναύαρχος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὴν λύπην ταύτην τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἣν ἄλλοι θὰ ἐχλεύαζον. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Βαριάρδος ἀποπλέον ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Φορμόζης διηυθύνετο εἰς Πεκκαδόρες ἐρυμούλκησε καὶ τὸ τορπιλλοβόλον, ὃ δὲ Κουρμπέ, πλησιάζας πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του, εἶπεν αὐτῷ μετὰ πατρικοῦ μειδιάματος:

— Θὰ λάβω ἀνάγκην σου καὶ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον. Ἐπληροφορήθην ὅτι σινικὸς στόλος θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς κόψῃ τὸν δρόμον.

Τὸ ἔαρ ἦτο ἤδη ἀρκούντως προκεχωρημένον. Ἀλλὰ δὲν εἶχε παρέλθει ἀκόμη ἀρκετὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἰσημερίας, ὥστε νὰ μὴ ὑποστῶσι τὸν τελευταῖον αὐτῆς ἀντίκτυπον. Νύκτα τινά, ὀλίγον πρὶν ἐξημερώσῃ, ἐξεράγῃ ὁ τυφὼν, ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Σινικῆς. Ἦρχετο ταχὺς καὶ ἐφήμερος ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Βορνεοῦ μέχρι τῶν παραλίων τῆς Κορέας. Ἀπας ὁ στόλος περιελήφθη ἐντὸς τῆς μανιώδους δίνης. Ὅσον παροδικὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ προσβολή, ἦτο ὅμως πάντοτε φοβερά.

Ἐπὶ δύο ὥρας ἡ στήλη τοῦ μετεώρου περιεδιεινέτο ἀνωθεν τῶν ὑπερφηάνων πολεμικῶν σφαιρῶν, συστρέφουσα αὐτὰ ἀνίσχυρα, καταπεποννημένα, συντρίβουσα καὶ ἀφαρπάζουσα ὡς κάρφη τὰς κεραίας τῶν γιγαντιαίων αὐτῶν θαλασσοδρόμων, αἵτινα εἶχον ταπεινωθῇ ὡς ἄτομα ἀπολωλὸτα ἐντὸς τοῦ χάους. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε φοβερά καὶ ὑψίστη, ἀπέναντι δὲ αὐτῆς αἱ πρὸς ἀλλήλους μάχαι τῶν ἀνθρώπων ἐφαίνοντο παιδιαί. Πάντες ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκον των, ἡ δὲ θέλησις κατενίκησε τὴν τυφλὴν ἰσχύ. Τὰ πλοῖα ἐξῆλθον ἡκρωτηριασμένα, ἀλλὰ ζῶντα ἐκ τοῦ τυφῶνος.

Ἀφνης, ἐνῷ ἤρχιζον ν' ἀναπνέωσιν ἐπὶ τῇ παρελεύσει τοῦ κινδύνου, κύμα πελώριον ἠγέρθη εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα μέτρων ὀπισθεν τοῦ Βαριάρδου. Ἐπῆλθεν ἀπειλητικόν, σείον τὴν ἐξ ἀφροῦ χαίτην του, ὑψούμενον μέχρι τῶν καρχησιῶν καὶ ἐπέπεσεν ὡς μία μάζα ἐπὶ τὸν θωρηκτοῦ, ὃπερ ἐκάμφθη ἐκ τῆς φοβερᾶς ὀρμῆς. Ἀφροῦ παρήλθε καὶ τὸ πλοῖον ἀνυψώθη πάλιν, ὅσοι διέφυγον τὴν προσβολὴν ἔρρηξαν κραυγὴν.

Ὁ κάλως δι' οὗ ἐρυμούλκετο τὸ 29 εἶχε διαρραγῇ. Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ὀπισθεν τὸ τορπιλλοβόλον μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξηγριωμένου Ὡκεανοῦ ἐπάλαιε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ θάλασσα, ἐμμανὴς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ παρασύσῃ τὸν κολοσσόν, ἐξεδικεῖτο ἐπὶ τοῦ πυγμαίου διὰ τὴν ταπεινωτικὴν ἀποτυχίαν της.

Πάντες ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη ἀνατείλει εἰς τὸν φαῖον ἐκ τῶν ἀτμῶν οὐρανόν. Καθόσον δὲ τὸ θωρηκτόν, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς ἑλικὸς του, ἔφευγε διευθυνόμενον πρὸς βορρᾶν, οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς ἠδυνήθησαν νὰ παρασταθῶσιν εἰς πάσας τὰς φάσεις τῆς ἀγωνίας τοῦ τορπιλλοβόλου.

Ἐθεάθη ἀνερχόμενον καὶ κατερχόμενον, ὑπερβαῖνον τὰ τεράστια βουνὰ τοῦ ὕδατος, βυθιζόμενον εἰς τὰς διανοιγομένας ὑπ' αὐτὸ αἰφνιδίους ἀβύσσους. Τὸ μέταλλον εἶχεν ἀποκτήσει φωνήν. Ἐκαστον κύμα, τύπτον τὸ σιδηροῦν σκάφος, εἰσορμῶν εἰς τὰ κοιλώματά του, εἰς τὴν καπνοδόχην, ἀποσπῶν τὰ φατνώματα τῶν ἐγκαταλελειμένων θαλάμων, παρήγε κρότον θρηνώδη. Ὑστάτη κραυγὴ βραγχνή, στρηνῆς, ὡς ν' ἀπέκτα αἰφνης τὸ πλοῖον εἰδός τι ζωῆς, ὅπως ἐκφέρῃ ἀρὰν κατὰ τῆς

θαλάσσης, ἀντήχησεν εἰς τὸν ἄερα. Καὶ τὸ πᾶν ἔληξεν. Ἐφάνη κοχλασμός τις σφοδρός. Τὸ τορπιλλοβόλον κατεβυθίσθη ἐκ τῶν ὀπισθεν.

Ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, κατεχόμενος ὑπὸ εἰδους τινὸς εὐθηεῖας ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν παρηκολούθησε τὴν σκηνὴν ταύτην. Διάβροχος ἐκ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, παγωμένος, τρέμων ἐκ τοῦ σφοδροῦ ρίγους, οὐδ' ἐπὶ σιγμὴν ἀπέστη τοῦ θαύματος, οὐ μετὰ προσοχῆς παρηκολούθησε πάσας τὰς λεπτομερείας. Δύο δάκρυα, ἅτινα δὲν ἐπεχείρησε νὰ συγκρατήσῃ, ἔρρεον βραδέως ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν καὶ τετραυματισμένων παρειῶν του.

Τὸ πᾶν συνετρίβετο, τὸ πᾶν ἀπεσπᾶτο ἐκ τῆς ζωῆς του. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σκάφος, ἀθροισμα ξύλων καὶ σιδηρῶν, ἀφηρεῖτο ἀπὸ τῆς ἐρήμης τύχης του. Μετ' αὐτοῦ συναπώλλυτο μέρος τοῦ παρελθόντος του, τὸ προσφιλέστατον εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐπιβιάνων τοῦ ἐξαφανισθέντος 29 εἶχε διέλθει ἄλλοτε νικηφόρος διὰ μέσου ἄλλης τρικυμίας καὶ ἐπὶ τοῦ στενοῦ αὐτοῦ καταστρώματος, ἐντὸς τοῦ συντετριμμένου θαλαμίσκου ἡ Λευκὴ περιέφερε τὰς πρώτας αὐτῆς ἐκπλήξεις, τὴν παιδικὴν φαιδρότητα, ἣν ὁ ἔρως μόλις ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀγνοίας. Τὴν ἐνεθυμῆτο γελῶσαν εἰς τὰ καταφύγια ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ἀνὴρ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθίως, ἀποτεινόντων αὐτῷ ἀπολύτως ἐρωτήσεις μὲ τὸ ἀξιολάτρευτον μειδίαμα τῆς εἰλικρινείας.

Ἀνελογίζετο τὰ ἐν Τουλόνι γενόμενα πειράματα, δι' ὧν εἶχεν ἀποκτήσει φήμην ἀπαίσιον διὰ τὸν ἔρωτά του ἀνελογίζετο τὴν συγκίνησιν τῆς νεάνιδος, ὅτε τὴν ἐπαύριον τῶν πειραμάτων τὸν καθιέκευε δακρύουσα νὰ θυσιάσῃ τὴν πρὸς τὰ ναυτικὰ κλίσιν του.

Δὲν εἶχε πλέον τορπιλλοβόλον, ἀλλ' οὔτε μνηστήν. Τὸ σκάφος εἶχεν ἐπιζήσει καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐξηφανίζετο νῦν, παραφερόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐξαφανιζόμενον ἐντὸς τῆς λήθης, εἰς ἣν καταλήγουσι τὰ πάντα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινεν ἄφωνος, βεβυθισμένος εἰς τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ ῥέμβην. Δύο μόνοι λογισμοὶ τὸν ἐνεθάρρυνον, ὅπως ὑπομένη ἀκόμη τὴν ζωὴν, ὅπως εὐρίσκη εἰς αὐτὴν ἀκόμη θέλητρα, ὅπως μὴ θραύσῃ ἰδιοχείρως τὴν κύλικα τῆς πικρίας : ἡ Πατρίς του καὶ ὁ Θεός.

Αἰφνης, ὅπως τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ Κελούγκ ἀναχωρήσεως, μία χεὶρ ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη.

Ἦτο πάλιν ὁ ναύαρχος.

Ἡ σοβαρὰ φωνὴ του εἶπεν αὐτῷ μετὰ πρᾶσις :

— Κλαῦσε, παιδί μου, ἐννοῶ τὰ δάκρυά σου.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου αἱ ἰδέαι τοῦ Πλεμὸν ἠλλαζαν ἐν τῷ ἁμα.

Ἡ μορφή του ναυάρχου ἦτο ὅλως ἀλλοία. Τὰ ἴσχνά αὐτοῦ χαρακτηριστικά,

ὧν τὸ ἀκανόνιστον ἀπετέλει σχεδὸν καλὸν ἡν, περιεβάλλοντο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν ὑπεράνθρωπον. Τὸ ὑψηλόφρον αὐτοῦ μέτωπον περιστρέφεν οἶονεὶ φωτεινὴ στεφάνη.

Ὁ Φριδερίκος ἠσθάνθη φρικτίας. Ἀράγε οἱ ζῶντες ἔφερον ἐφ' αὐτῶν τὸ σεβαστόν, ἀλλ' ἀπαίσιον σημεῖον τοῦ προορισμοῦ ; ἔμελλε νὰ τὸ μάθῃ μετ' ὀλίγον.

Φεῦ ! ἀκόμη αἱ θλίψεις του δὲν εἶχον ἐξαντληθῇ. Ὁνόματά τινα ἔλειψαν κατὰ τὴν πρόσκλησιν. Ἡ τρικυμία εἶχεν ἐκλέξει τὴν λείαν τῆς καὶ δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ 29. Μεταξὺ τῶν ἐξαφανισθέντων ἐνός ἡ ἀπώλεια ἐλύπησε βαθύτατα τὸν ἀξιωματικόν. Ὁ Κλέτος εἶχε γίνει ἄφαντος παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ὅτε ὁ στόλος μετὰ τὴν κατοχὴν τῶν Περκαδορῶν προσωρμίσθη εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Μά-Κούγα τὸ μέγα δρᾶμα, ὅπερ ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν διεξήγετο εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν, ἔσχε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πρᾶξιν. Τὴν 11 Ἰουνίου ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ ἐξέπνευσεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐξελθὼν ὑπὸ δεδικοιολογημένον πρόσχημα τοῦ θαλάμου ἡσύχως, ἐπληροφόρηθη παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του, ποίαν κυρίως ἡμέραν καὶ ὥραν ἐπεσκέψθη τὴν κατοικίαν του ἡ Λιουδμήλα. Ἡ ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου δοθεῖσα ἡμέρα ἐντελῶς συνεπίπετε μετὰ τῆς ὑπὸ τῆς Παλάσσας ἀναφερομένης. «Ὡστε ἦλθε παρ' ἐμοῖς», πάνυ δεδικοιολογημένως συνεπέραναν ὁ Βελτίσσεφ· ἀλλ' ὁ συμπερασμὸς οὗτος οὐδὲν ἔτι ἀπολύτως πραγματικὸν ἐδήλου.

— Τώρα ἀκουσ' ἐδῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Παλάσσα, μετὰ μερίμνης ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὴν ξενιζομένην, ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριον, εἰπέ μου, ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ τότε εἰς τὸ σπίτι ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ;

— Σὲ μὲν ὦρα, ὅχι περισσότερο.

— Καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπίτι ; Καλὰ. Καὶ τί ἔκαμε ὕστερα 'ς τὸ σπίτι ὅταν ἦλθε ;

— Δὲν 'ξέφυγν νὰ σὰς 'πῶ, γιατί' ἐκλείσθη καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ μόνον εἰς τὰς δύο πειὰ μὲ διέταξε νὰ καλέσω ἕνα ἄμαξι.

— Πῶς ! πάλιν ἄμαξι ; μετὰ ζωηρότητος ἠρώτησεν ὁ Πλάτων.

— Πάλιν.

— Καὶ δὲν 'ξέφυγν ποῦ ἐπῆγε ;

— Καὶ βέβαια τὸ 'ξέφυγν ! καυχωμένη εἶπεν ἡ Παλάσσα, γιὰ τοῦτο σὰς λέγω πῶς ἀδίκως ζηλεύετε καὶ χαλᾶτε τὴν ἡσυχίαν σας. Ἐγὼ ἡ ἴδια μάλιστα ἐρήμνεψα τὸν ἄμαξά τὸν δρόμο Σβετσνόν, καὶ

ἔστην ὁδὸν Σβετσνόν, τὸ ξεύρετε κι' ὁ ἴδιος, κάθεται ἡ μητέρα της. Στῆς μαμάς της ἐπῆγε.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, ὡς χαρωπὴ ἐλπίς διέλαμψεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Βελτίσσεφ.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι, ἐξηκολούθησεν οὗτος, προσπαθῶν νὰ φανῇ ὅσον οἶόν τε ἡρεμώτερος, εἶχε πάρεῖ μαζὺ τῆς κανένα πρᾶγμα ;

— Ὁχι, μοῦ φαίνεται, πῶς εἶχε στὰ χέρια της ἕνα κομποδεματάκι...

— Κομποδεματάκι ;

Ὁ Βελτίσσεφ ἐκ τῆς χαρᾶς μικροῦ δειν ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλον τῆς Παλάσσας.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἶχε μαζὺ τῆς τὸ κομποδεματὴν ἢ δὲν τὸ εἶχε ;

— Νομίζω πῶς... ὅταν ἐπέστρεψε δὲν τῷχε, προσπαθούσα νὰ ἐνθυμηθῇ εἶπεν ἡ κοραίς. Ναί· ἔτσι εἶνε, δὲν τῷχε ! ἐπεβεβαίωσεν αὕτη.

— Κ' ἔμεινε πολλὴν ὥρα 'ς τῆς μητέρας της ;

— Στῆς τέσσερες πειὰ ἐγύρισε κ' ἐπῆσε νὰ κοιμηθῇ... Ἐγὼ τὴν ἐγδύσα.

«Ὡστε τὰ χρήματα τὰ ἔχει ἡ μήτηρ της !... Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖται εἶνε αἱ πισταὶ χεῖρες !», ὀργίλως διελογίσθη ὁ Βελτίσσεφ.

— Τώρα εἰπέ μοι εἰλικρινῶς, ἐξηκολούθησεν οὗτος· ἦτον κανένας εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας εἰς τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ποῦ ἐγὼ δὲν εἶχα ἔλθει ;

— Ἐκτὸς τῆς μαμάς της κανένας ἄλλος δὲν ἦλθε καὶ αὕτη πούθεν δὲν ἐπῆγε· ἡ μαμά της ὅμως ἦλθε δυὸ φοράς, ἐκοινοποίησεν ἡ θεραπαινίς.

— Καὶ δὲν ἀκουσες τί ἔλεγαν μεταξύ των ;

— Ποῦ νὰ 'ξέφυγν ἐγὼ ταῖς ὁμιλίαις τῶν ἀφενταδῶν ! συνέσπασε τοὺς ὦμους ἡ Παλάσσα· γιὰτὶ ὁμιλοῦσαν μεταξύ των ὅλο σιγὰ καὶ εἶχαν ταῖς θύρας κλεισταῖς, καὶ ὅταν ἐγὼ ἔμβαινα διὰ καμμιὰ ἐργασία, ἐκεῖναις ἀμέσως ἐκοβαν τὴν ὁμιλίαν καὶ 'μπροστά μου καμμιὰ ὁμιλία δὲν ἔκαμναν.

«Στὴ μητέρα της !... ὦ, ναί ! τώρα εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ ἔχει ἡ μητέρα της !», διελογίζετο ὁ Βελτίσσεφ διαβαίνων ἐν ταρχῇ τὸ δωματίον.

— Ἀκουσ' ἐδῶ, Παλάσσα ! μετ' ἀποφάσεως ἔστη οὗτος πρὸ τῆς θεραπαινίδος, ἀσκαρδαμυκτὴ θεωρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἰκείως θέτων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ὤμου της· δός μου τὸ χεῖρ σου !... ἔτσι δά !... ἐνθυμεῖσαι τί σοῦ ἐπρότεινα... ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, τὴν ἀρχὴν τὴν εἶδες πλέον σήμερα... ἂν θέλῃς νὰ γείνης εὐτυχής, ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἀνταμείψω καὶ σὲ ἐξασφαλίσω, ἀνάλαβε νὰ μὲ βοηθήσῃς !.. Μοῦ δίδεις τὸν λόγο σου ;.. θέλεις νὰ μοῦ γείνης δούλη πιστὴ καὶ φίλη ;

— Τί λόγος, Πλάτων Βασίλειεβιτς, μήπως δὲν εἰμαι ἔτοιμος πάντοτε ! ἀκιστικῶς ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς